

Det har börjat att lossna för oss på festivalfronten och nuförtiden är det så väldigt bra uppstyrt. Det är verkligen kul att komma ut och spela inför en lite större publik och träffa roliga människor. Vi brukar försöka hänga kvar och kolla in de andra banden, men eftersom vi har barn kan vi behöva åka hem tidigare, någon i bandet brukar alltid försöka att stanna kvar och representera.

På festivaler kommer folk ofta långväga och även om småscenerna runt om i Sverige har sin charm passar festivalernas större scener oss bättre, vi som är ett sjumannaband. Vi når ut till en större publik där och det är en häftig känsla när folk kommer fram och berättar att de blivit frälsta efter att ha hört oss för första gången.

För min del var spelningen på Close Up-båten den bästa. På grund av pandemin hade den skjutits upp två gånger och folk var verkligen på tårna. Stämningen i terminalen innan gick nästan att ta på. Vi var ganska hypade själva och när ridån gick upp och vi körde vårt intro var det som att proppen gick ur och vi förlöstes. En annan skön grej var ju just att vi alla var på samma båt. Ingen skulle gå hem, ALLA var kvar och stängde stället.

Vi har spelat och hängt med många sköna band under festivalerna, Trubbel, Strikt, Norra Hospitalet och Världen Brinner är gäng vi har kört med ganska nyligen. Gatans Lag är gamla favoriter och Twin Pigs levererar på scen varje gång. I år är jag väldigt pepp på Ett Dödens Maskineri.

Spontant känner jag att det blir mer festivalkänsla om det åtminstone är utspritt över typ 8-9 timmar, man hinner kolla på bra band, äta och dricka nånting och hänga med gamla och nya bekantskaper. Det får gärna vara ett eller två band man inte är så intresserad av så man hinner med festivalhånget. Övernattning i tält och att vakna nerkissad i ett dike är inte nödvändigt för min del längre.

Det känns som att det växer fram en helt ny scen sen ett par år tillbaka. Jag har varit på mina ungars bands spelningar och blir helt lycklig varje gång lokalen fylls av unga punks i en betydligt större utsträckning än för bara några år sedan. Unga, oetablerade band arrar själva och fyller fritidsgårdar så till den grad att de får sätta lapp på luckan. Det bådår gott för punkfestivalernas framtida överlevnad.

Jag upplever dels genom mig själv, men dels av vad jag ser när jag är på tillställningar, att intresset för banden och musiken har ökat, folk sitter inte och råsuper i samma utsträckning nu som det gjordes förr. Kanske att det beror på ålder och att det ofta finns en bar i anslutning till spellokalen.

Arrangörer och band i all ära, men ingen festival skulle ju fungera utan alla dedikerade besökare. En del åker på någon festival om året medan andra försöker att åka på så många som möjligt. Det kanske låter klyschigt men det märks allt mer och mer hur familjär punkscenen blir år för år, alla känner nästan alla, det spelar ingen roll vilken del av landet folk kommer ifrån, det är mäktigt.

Det är väl egentligen bara det här magazinets trall-orakel Kenny Sörberg som har visat sig ha väldigt dålig koll på folk, han pratar (stimmar) med så många han kommer åt men vet inte vilka det är sedan. Å andra sidan är han en outtömlig källa när det skall snackas om obskyra fanzinerävar från 90-talet och sådan kunskap är tjeffan otroligt viktig också.

Människorna

Cecilia Hansson är en av de som far runt i landet som en guttaperkaboll, hur kom hon in på festivallandet och vad är det egentligen som lockar henne?

Jag ville egentligen åka på festival redan på högstadiet men pappa sa strängt nej, så jag fick vänta till jag var 17 år. Första festivalen var Augustibuller. Sen åkte jag på flera festivaler fram till 2011 då jag blev mamma och la festivallivet på is. För mig är det absolut banden som lockar, sköna människor finns det alltid oavsett vilken festival du besöker.

Jag lyssnar nästan bara på svensk punk och skulle jag få boka band till en festival hade det blivit Vänsternäven och SMÅJÄVLAFÖTTER som båda alltid är roliga, och Psykbryt som är ett riktigt bra trallpunkband som jag inte fått chansen att se än.

Jag har som sagt haft en lång paus från festivaler på grund av mammalivet men Fragile Mountain kommer att bli en årlig tradition. Mitt bästa festivalminne är nog därifrån förra sommaren, det var den första större festivalen jag åkte på efter mitt uppehåll och jag hade nästan glömt hur roligt det var. De har dessutom en bra blandning av band, god veganmat och billig öl.

Jag kommer även att åka till Hugo Fjäderben och Punkparken i år. Mitt sämsta festivalminne förresten, jag skulle antligen få se Radioaktiva Räker live på Peace & Love 2011, jag var så rädd att missa spelningen att jag dygnade men råkade somna. Jag vaknade inte förrän flera timmar efter att de hade spelat klart.

Precis som Cecilia säger finns det vissa ställen man tar till sitt hjärta lite mer än andra. Lilla Hofors känns väldigt speciellt för en annan som växte upp med trallpunkten på 90-talet, likaså kan det vara roligt att komma "hem" ibland, för min del Stockholm och Close Up-punken i Kulturhuset där jag förresten i krokarna en gång såg och intervjuade bandet som satte Norberg på kartan - Komplettn Arnold. Men det kanske mest gemytliga stället måste ändå vara Pipeline i Sundsvall där Punken är vår avverkades 2023.

Pipeline, vilket fantastiskt ställe det är, att de lyckades överleva ekonomiskt gör mig så glad, Punken är vår 2023 var otrolig på så många sätt och när det här numret är ute har de med all säkerhet hunnit köra en upplaga även 2024. Thomas Björling, en av arrangörerna på Pipeline ger sin syn på stället.

Pipelines nuvarande lokaler byggdes 1985 av punkarna i "Punksvall" som det på förekommen anledning kallades på 80-talet, och är ett perfekt ställe att arra punkfestival på. Det sitter liksom i väggarna. Lägt i tak, tajt konsertlokal och familjär stämning. Stöket är minimalt. Pipeline är också ett av få ställen som har möjlighet att köra all ages, vilket är en förutsättning för den superviktiga återväxten.

Jag dillade något om avgränsning i början. När ska en uppsats eller artikel avslutas? Jo det är när Thomas Björling sagt sitt, det känns väl ganska rimligt? Men hur som haver, det går väl inte att säga annat än att punken lever, hur skulle annars alla dessa festivaler kunna fortsätta att brinna?

Posterboy-bilder på Thomas Björling tar man del av i #3.